

άνηρρ. Α. Χρ. (ναι, ή τουρκική σημαία ύψωθη εἰς τὴν ἔδω προσεβείαν ἐκεῖ ἀκόμη;) Ἀθάνατα 1821-1912 (καὶ αὐτὴν κακογέλαισμένη;) Τσελῆν, Ναυπούλαν (ἴστειλα;) Χαλασμὸν Κόσμου (εἰς ἀπλοῦν γαρτί, σὰν αὐτὸν ποὺ ρού γράφεις;) Λουκούναν Ἀγγελοποίουν, κτλ.

Εἰς δύος ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ην Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Ἀνδρώντου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Φεβρουαρίου. ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταῦτης, ἐφ. δύον δὲν ὅντες ἔχοντες ἀκόμη δημοσιεύσθη).

560. Λεξιγραφος

Ουριοτὴν βασιλισσᾶν
Ἄκοπως θάνατησης,
Ἄν ένα γράμμα γαλλικόν.
Μαζὶ μὲν ἐν ἀριθμητικούν
Καὶ σύνδεσμον κολλήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἱδεῶδους

561. Συλλαβόγραφος.

Φθόγγον μουσικὸν ἔνωντες
Μὲ μικρὸν ἀπ' τὰ θηρία,
Καὶ διδακτικὴν δηλώνεις
Ἴστορίαν διὰ παιδίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.
562. Μεταγοραματισμὸς μετὰ
Στοιχειογράφου.

Οπως ἔχω ἄν μάρτισης,
Εἴμι ἔνα νησί γνωστόν.
Ἄν μάλλον θέτω τὸ κεφάλι,
Παρευθὲν θέτω περιβόλη.
Κάποιος τῶν Ἄργοναυτῶν.
Μὰ καὶ τοῦτον ἀν θελήσῃς
Νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃς;
Τότε, φίλε μου, καὶ πάλιν
Θάποκτης τῆς νῆσον ἀλλην.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ήρωΐκης Σάμου.

563. Αναγραμματισμός.

Ποταμὸι ισπανικοῦ
Ἀνεγραμμάτισα
Καὶ ζόδιον οἰκιακὸν
Σοῦ δισχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τελεσίλλας

564. Τοίχωνα

α' * Νάντικατασταθοῦν
* * οἱ ἀστερίσκοι διὰ
6' * * * * * γραμμάτων σύτις
* * * * * ωστε νάναγινωσκού-
* * * * * ται; Εἰς μὲν τὸ α'
* * * * * τρίγωνον, ἀριστερά
* * * * * εῆμα σύνθετον ἐκ
* * * * * τῶν εἰς μὲν δεξιά ἡ-
* * * * * γεών τῆς Ιουδαϊκῆς,
* * * * * καὶ κάτω ποταμὸς
ἀργαλοῦσῆς Βοιωτίας. Εἰς δὲ τὸ β' τρίγω-
νον, ἄνω ἀργαλὸν πλοίον, ἀριστερά ὅμητρος
βασιλεὺς καὶ δεξιὰ πονηρὸν πνεῦμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἐβληγόπαιδος.

565. Μαγικὴ Εἶκων ἀνευ Εἰκόνος

— Ἀπ' ἐκεῖνον· καὶ τὸν χάρτην,
Εἰμπορεῖτε· νὰ μοῦ βρήτε,
Ποιὰ μεγάλη πόλις λείπει;
— Δύος λόγοι· Οὐά πέρ δύοι.
— Κε' δύοις, φύλατοι μου λύται.
.... σᾶς τὴν ἔχω εἰπή!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἀγρα

566—1570. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνὸς γράμματος ἔκστης τῶν κατωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἀλλοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλοὶ τόσαι λέξεις:
Δανάες, πόνος, κόμος, πάγος, κηρός.
Ἐστάλη ὑπὸ Μαριάνθης Χ. Ζαφειροπούλου

571. Ποικίλη Ἀκροστοίχης

Τὸ πρότον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαὶαν θεάν.

1, Βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 2, Νῆσος τοῦ

Αἰγαίου. 3, Εἶδος χωμάτος. 4, Ζώον φορτιγόν.

5, Πόλις τῆς Ἐλλάδος. 6, Οἰκιακὸν

έργαλον καθειρότητος. 7, Νῆσος τοῦ Ἰο-

νίου.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Χ. Ζαφειροπούλου

ΤΟ 36ον ΕΤΟΣ

Ἄπο 1ης Δεκεμβρίου 1913, ἡ Διά-
πλασις τῶν «Παιδῶν» εἰσέρχεται εἰς τὸ
36ον αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν δύοιων ἡ
συνδρομὴ ἐλλήσεν ἥδη ἡ λήγει μετ' ὑλίγον
παρακαλοῦντα N^o ANANEOSZOYUN ἐγ-
καίωσαν, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρός
ἀποφυγὴν τῆς μεράλης συσσωρεύσεως ἐγ-
γραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόδημοι νέοι ἥδη ἡ λήγει μετ' ὑλίγον
παρακαλοῦντα N^o ANANEOSZOYUN ἐγ-
καίωσαν, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρός
ἀποφυγὴν τῆς μεράλης συσσωρεύσεως ἐγ-
γραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Ανταλλάσσω δελτάρια γραμματόσημον ἐπὶ
τοῦ εἰκονογραφημένου μέρους. Ἀπαντῶ
αὐτούς. — O. Dindin, 19, rue Parmentier,
MONS-EN-BAROEUL près Lille
FRANCE-NORD (II, 458)

Η lingua latina ἐμπνέει, Λουδοβίκη
Μπερβέν, μὰ ἔτον προτιμᾶ τὰ μα-
θηματικά. — Βαλκανικὴ Συμμαχία.

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

“ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ”.

Αγαπητοὶ Συνάδελφοι, η «Νέα Ελλάς»,

η ναυμένη μετὰ τῶν πανιχύρων συλλόγων

«Ἐνώσεως» Σταδίου καὶ «Ἄδεσης»,

κατέρχεται εἰς τὸ Δημοφήισμα μὲ τὰ ὡραιότατα

φεύγοντα.

ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΕΡΥΘΡΟΧΙΤΩΝ

ΒΟΥΛΓΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ 1913

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ

26^ο ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

21^η ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΔΡΙΣΚΟΥ

ΜΕΓΑΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ

ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ

“Ολοὶ ἀσπροὶ! Ζήτω! Ζήτωσαν!

Υποστηρίκω θερμῶς τὰ θυελώνυμα.

Δοξασμένο 1913, Εὐγενὲς

Ιδανικόν, Σημαία τοῦ Αβέρωφ.

Βασιλεὺς τῶν Σατανάδων

μετὰ 20 φίλων τοῦ (II, 461)

Ανταλλάσσω δελτάρια μὲ δόλους τοὺς φεύ-
δωνυμόγνους. Διεύθυνσις: Κωνσταντί-
νον Σ. Σπέγκον, Ιωάννινα.

Εὐγενὲς Ιδανικόν (II, 462)

ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣ ΚΟΥ

ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΕΡΥΘΡΟΧΙΤΩΝ

Υποψήφιοι «Νέας Ελλάδος». Ολοὶ ἀσπροὶ!

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 50ΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

(“Ιδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 417.)

ΑΘΗΝΩΝ: Μάρος Τρυγώνης, Πέτρος Γού-

στης, Επ. Μ. Φλοράκης, Ταμάνι-Τιτήνης.

ΑΓΡΟΥΣ: Μάρος Ν. Οικονόμου.

ΘΗΒΩΝ: Μελέτ. Αθ. Αιάσκας.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παναγ. Ι. Τοιντζιάδας,

ΚΩΝΙΠΟΔΕΩΣ: Ιωαν. Β. Χρυσίδης, Ηρώς

τοῦ 1913.

ΛΕΑΧΙΝΟΝ: Λουλούνα Ν. Αγγελόπουλον.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμάχης, Πελ. Ι.

Καλαμάνης, Πειρ. Τσατσαρούνος.

ΣΥΡΟΥ: Σπ. Κολοκοτρόνης.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Αθ. Αναγνωστιάδης.

ΥΔΡΑΣ: Αθανασία Ράλλη.

ΧΑΛΚΙΔΙΟΣ: Γεωρ. Μπλέης, Εναγ. Παπαν-

ικού, Α. Ν. Νικολάου.

ΧΙΟΥ: Ενα. Χιωτάκη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ενδρυντων πάντας τῶν φημένων ταῦ-
τα δικαιούμενα.

Εύχαριστων πάντας τῶν φημένων ταῦ-
τα δικαιούμενα.

Όριστε το!.. Λυπούμαι πολὺ πού δὲν ήμπόρεσα νὰ τὸ δῶσω εἰς ἑκεῖνον ποῦ ἀπηγόντε, σπάω σᾶς εἶχα δρυισθῆ, ὅπωςδή ποτε ὅμως εἴμαι εὐχαριστημένος ποῦ σᾶς τὸ ἐπιστρέψω ἀνέπαφον, καθόλις εἰμπορεῖτε νὰ βεβαιωθῆτε απὸ τὰς σφραγίδας.

Ταῦτα λέγων, ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἔρριψεν εἰς τὸ τραπέζι τὸν ὄγκωδη φάκελλον, κιτρινιστένον, λαρωμένον, ἡρωμένον, ἐπὶ τοῦ ὅποιου ὅμως ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ μεγάλη κυκνή σφραγίς.

Ἐφ' ὅσον ἡ κουνεύ αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις, ὁ δούξ Λωζέν μετέβαλλεν ὀλονέν στάσιν καὶ διάθεσιν.

— Εἶσαι καλὸς παιδί, Μπόμπη, εἰπεν εἰς τὸ τέλος. "Εἴλα νὰ σὲ φιλήσω!"

Ο μικρὸς "Ἀγγλος" δὲν ἀγαποῦσε πολὺ τὰς διασχύσεις. "Ἐν τούτοις μ' ἔξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν ἔρριψθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πρώην κυρίου του, ὁ ὅποιος τὸν ἔθυε πρυφέρων.

"Ἐπειτα ὁ Μπόμπης ἤρχισε νὰ τῷ διηγεῖται λεπτομερῶς τὰς περιπτείας του ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἔγινοι σθησαν. Ἡ φυλάκισις εἰς τὴν Βασιλλὴν ἀφήκε τὸν δοῦνα Λωζέν σκεπτικόν· τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Μαύρου Πύργου τὸν ἔκαμε νὰ φρίξῃ· τὰ δὲ ἀνδραγαθήματα τοῦ Γκαγιαρούτι καὶ τοῦ Περτυπέρ τὸν ἔκαμεν νὰ γελάσῃ.

Ἡ ἡμέρα ἤγγιζεν εἰς τὸ τέλος της, ἐνῷ ὁ δούξ καὶ ὁ πρώην τζόκεϋ του συνωμίλουν ἀκόμη ὡς ἀλγήθιοι φίλοι. Ἀλλ' ὁ Μπόμπης εἶχεν ἀκόμη νὰ θέξῃ κ' ἐν δόλῳ θέμα, ἑκεῖνο ποῦ τὸν ἐνδιέφερε περισσότερον.

Ἐδίσταζε, μὴ τολμῶν νὰ κάμῃ τὴν πρότασιν, τὴν ὅποιαν ὁ ὑπερήφανος εὐπατρίδης πιθανὸν νὰ θέσωρει προσβλητικήν.

Ἐπιτέλους τὸ ἀπεφάσισε, καὶ ὡς ἐπίλογον τῆς μακρᾶς του δημήσεως, εἶπε:

— "Ἐτσι, Ἐκλαμπρότατε, γάρις εἰς τὸν τεβάσμιον κόμιτα Μουσύ, ἔχετε τώρα πυροστά σας ἑνα παιδί πλούσιο... πολὺ πλούσιο!"

— "Τέσσο τὸ καλλίτερο γιὰ σένα, ἀπεκρίθη ὁ δούξ.

Καὶ προσέθεσε μελαγχολικῶς:

— Μακάρι νὰ μποροῦσα νὰ τῶλεγα αὐτὸ κ' ἐγώ!

Ἐνθρηρυνθεὶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, ὁ Μπόμπης ἔξηκολούθησε:

«Σᾶς τὸ ὑπόσχομα, 'Ἐξοχώτατε!' (Σελ. 423, σ. α')

— "Ἔχω διακόσιες σχεδὸν χιλιάδες λίθρες μέσα· ἐκεῖνο τὸ σάκο ποῦ βλέπετε ἔκει κοντὰ στὸν καναπέ.

— "Ω διάβολε! ἀνέκραξε γελῶν ὁ δούξ· σὰν τὸν φιλόσοφο Βία, κουβαλεῖς καὶ σὺ μαζί σου δῆλη σου τὴν περιουσία;...

— "Δοκίμησε μάζα πρόνυμο πράγμα!

— "Ο Μπόμπης ἐδίστασεν ἀκόμη μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα, μὲ ωραίότατον τρόπον, ἥρωτης:

— "Μου κάνετε, Ἐκλαμπρότατε, μίαν πολὺ μεγάλην γάριν;

— "Τί;

— Διὰ νὰ μὴ γάστρα σὺ δῆλα αὐτὰ τὰ χρήματα ποῦ κουβαλῶ μαζί μου... μοῦ ἀπιτρέπετε νὰ σᾶς δανείσω διακόσιες λίθρες ποῦ σᾶς χρειάζονται, διὰ νὰ βγήτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν φυλακήν;

— "Πλέο; ἀνέκραξεν ὁ δούξ, στρεφόμενος ἀποτόμως πρὸς τὸ παιδίσιον· μοῦ δίδεις ἑνα τέσσαρα μεγάλα ποσόν;

— "Γιατὶ σχι; ἀπακιρίθη ὁ μικρὸς. Μήπως σὲ σᾶς δὲν χρεωστῶ τὰ πλεύτη μου;

— "Αν δὲν μ' ἐπαίρυντε στὴν ὑπηρεσία σας, δὲν θὰ ἔκαμεν ἀκόμη ὑπηρέτης τοῦ λόρδου

— "Σᾶς τὸ ὑπόσχομα, 'Ἐξοχώτατε',

— "Ἔχω δὲν ἡμέρασε πλέον νὰ κρατηθῇ.

— "Ἡ γενναιοδωρία τοῦ μικροῦ αὐτοῦ πατέρου, ἡ λεπτότης μὲ τὴν ὅποιαν διετύπωσε τὴν πρότασίν του, ἡ ἀπλότης, ἡ ἀφελής συγχρόνως καὶ ὑπερήφανος, τοῦ κινήματος του, συνεκίνησαν τὸν ἄνδρα, τοῦ ὅποιου ἐν τούτοις ἡ καρδιὰ ἡτο θωρακισμένη κατὰ πάσης συγκινήσεως.

— "Καὶ χωρίς νὰ προσπαθήσῃ νὰ κρύψῃ τὴν ἀληθινήν του, ἐστηρίχθη μὲ τὸν ἀγκώνα εἰς τὸ τραπέζι, ἔσκεπτας τὸ πρόσωπόν του μὲ τὸ χέρι, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— "Ἐνθρηρυνθεὶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, ὁ Μπόμπης ἔξηκολούθησε:

— "Ἔχω διακόσιες σχεδὸν χιλιάδες λίθρες μέσα· ἐκεῖνο τὸ σάκο ποῦ βλέπετε ἔκει κοντὰ στὸν καναπέ.

— "Ω διάβολε! ἀνέκραξε γελῶν ὁ δούξ· σὰν τὸν φιλόσοφο Βία, κουβαλεῖς καὶ σὺ μαζί σου δῆλη σου τὴν περιουσία;...

— "Ηῆτε μου ναῖ!... Θὰ μὲ κάμετε τὸσον εύτυχη!...

— "Λοιπὸν ναῖ, δέχομαι! ἀπεκρίθη ὁ δούξ Λωζέν ζωηρῶς. Πιστεύω πράγματι, ὅτι ἡ ἀνάμνησις τῆς ὠραίας αὐτῆς πράξεως θὰ σοῦ είναι γλυκυτέρα πάπα κάθε πράξην μου.

— "Ο Μπόμπης ἐδίστασεν ἀκόμη μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα, μὲ ωραίότατον τρόπον, ἥρωτης:

— "Μου κάνετε, Ἐκλαμπρότατε, μίαν πολὺ μεγάλην γάριν;

— "Τί;

— Διὰ νὰ μὴ γάστρα σὺ δῆλα αὐτὰ τὰ χρήματα ποῦ κουβαλῶ μαζί μου... μοῦ ἀπιτρέπετε νὰ σᾶς δανείσω διακόσιες λίθρες ποῦ σᾶς χρειάζονται, διὰ νὰ βγήτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν φυλακήν;

— "Πάρτε τα!.. δέριστε!.. ὅλ' αὐτά, κύριε μου, είναι δικαία σας.

— "Εἰς τὸ διάστημα αὐτό, ὁ δούξ Λωζέν μὲ ἀπλανεῖς ὄφθαλμους, ἐσυλλογίζετο.

— "Ἐπανέβλεπε τὴν χειμερινὴν ἑκείνην νύκτα, εἰς τὰς Βερσαλλίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπειρθεν εἰς τὰ χαρτιά αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ τὸν ἔσωσε δύο φορὲς εἰς τὴν ζωὴν του... "Ας γίνῃ διτὶ θέλη, μοῦ είναι ἀδιάφορον! Επιτέλους ἔχαρηκα πολὺ τὴν ζωὴν του· καὶ καλλίτερα είναι νὰ μὴ γηράσω..."

— "Καὶ' ἦν στιγμὴν συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἔγκατελειπον· ἡ συνησπίζοντο ἐγαντίον του, διότι ὡς ὀπαδὸς τοῦ δουκείου τῆς Ὀρλέανης, ἡτο ἐγχθρὸς τοῦ βασιλέως, μόνον τὸ παιδί αὐτό, ὁ πρώην ὑπηρέτης του, πλουσιώτερος τώρα ἀπὸ τὸν κύριον του, ἔρχετο ποτέ. Θὰ φίλωσα λοιπὸν εἰς τὸ τέλος... "Ας γίνῃ διτὶ θέλη, μοῦ είναι ἀδιάφορον!

— "Καὶ' ἦν στιγμὴν συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἔγκατελειπον· ἡ συνησπίζοντο ἐγαντίον του, διότι ὡς ὀπαδὸς τοῦ δουκείου τῆς Ὀρλέανης, ἡτο ἐγχθρὸς τοῦ βασιλέως, μόνον τὸ παιδί αὐτό, ὁ πρώην ὑπηρέτης του, πλουσιώτερος τώρα ἀπὸ τὸν κύριον του, ἔρχετο ποτέ. Θὰ φίλωσα λοιπὸν εἰς τὸ τέλος... "Ας γίνῃ διτὶ θέλη, μοῦ είναι ἀδιάφορον!

— "Καὶ' ἦν στιγμὴν συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἔγκατελειπον· ἡ συνησπίζοντο ἐγαντίον του, διότι ὡς ὀπαδὸς τοῦ δουκείου τῆς Ὀρλέανης, ἡτο ἐγχθρὸς τοῦ βασιλέως, μόνον τὸ παιδί αὐτό, ὁ πρώην ὑπηρέτης του, πλουσιώτερος τώρα ἀπὸ τὸν κύριον του, ἔρχετο ποτέ. Θὰ φίλωσα λοιπὸν εἰς τὸ τέλος... "Ας γίνῃ διτὶ θέλη, μοῦ είναι ἀδιάφορον!

— "Καὶ' ἦν στιγμὴν συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἔγκατελειπον· ἡ συνησπίζοντο ἐγαντίον του, διότι ὡς ὀπαδὸς τοῦ δουκείου τῆς Ὀρλέανης, ἡτο ἐγχθρὸς τοῦ βασιλέως, μόνον τὸ παιδί αὐτό, ὁ πρώην ὑπηρέτης του, πλουσιώτερος τώρα ἀπὸ τὸν κύριον του, ἔρχετο ποτέ. Θὰ φίλωσα λοιπὸν εἰς τὸ τέλος... "Ας γίνῃ διτὶ θέλη, μοῦ είναι ἀδιάφορον!

— "Καὶ' ἦν στιγμὴν συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἔγκατελειπον· ἡ συνησπίζοντο ἐγαντίον του, διότι ὡς ὀπαδὸς τοῦ δουκείου τῆς Ὀρλέανης, ἡτο ἐγχθρὸς τοῦ βασιλέως, μόνον τὸ παιδί αὐτό, ὁ πρώην ὑπηρέτης του, πλουσιώτερος τώρα ἀπὸ τὸν κύριον του, ἔρχετο ποτέ. Θὰ φίλωσα λοιπὸν εἰς τὸ τέλος... "Ας γίνῃ διτὶ θέλη, μοῦ είναι ἀδιάφορον!

— "Καὶ' ἦν στιγμὴν συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἔγκατελειπον· ἡ συνησπίζοντο ἐγαντίον του, διότι ὡς ὀπαδὸς τοῦ δουκείου τῆς Ὀρλέανης, ἡτο ἐγχθρὸς τοῦ βασιλέως, μόνον τὸ παιδί αὐτό, ὁ πρώην ὑπηρέτης του, πλουσιώτερος τώρα ἀπὸ τὸν κύριον του, ἔρχετο ποτέ. Θὰ φίλωσα λοιπὸν εἰς τὸ τέλος... "Ας γίνῃ διτὶ θέλη, μοῦ είναι ἀδιάφορον!

— "Καὶ' ἦν στιγμὴν συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἔγκατελειπον· ἡ συνησπίζοντο ἐγαντίον του, διότι ὡς ὀπαδὸς τοῦ δουκείου τῆς Ὀρλέανης, ἡτο ἐγχθρὸς τοῦ βασιλέως, μόνον τὸ παιδί αὐτό, ὁ πρώην ὑπηρέτης του, πλουσιώτερος τώρα ἀπὸ τὸν κύριον του, ἔρχετο ποτέ. Θὰ φίλωσα λοιπὸν εἰς τὸ τέλος... "Ας γίνῃ διτὶ θέλη, μοῦ είναι ἀδιάφορον!

— "Καὶ' ἦν στιγμὴν συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἔγκατελειπον· ἡ συνησπίζοντο ἐγαντίον του, διότι ὡς ὀπαδὸς τοῦ δουκείου τῆς Ὀρλέανης, ἡτο ἐγχθρὸς τοῦ βασιλέως, μόνον τὸ παιδί αὐτό, ὁ πρώην ὑπηρέτης του, πλουσιώτερος τώρα ἀπὸ τὸν κύριον του, ἔρχετο ποτέ. Θὰ φίλωσα λοιπὸν εἰς τὸ τέλος... "Ας γίνῃ διτὶ θέλη, μοῦ είναι ἀδιάφορον!

— "Καὶ' ἦν στιγμὴν συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἔγκατελειπον· ἡ συνησπίζοντο ἐγαντίον του, διότι ὡς ὀπ

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

(Συνέχεια και τέλος της σελ. 416)

"Ε! λύκε, λύκε,
Κουμπάρε λύκε!
Τὴν ἀδελφούλα μου
κι' ἀν μυριστής,
"Ε! λύκε, λύκε,
Κουμπάρε λύκε!
Μεσ' στὸ σπιτάκι μας
δὲν θὲν νὰ μπῆς!

Κακέ, παμπόνηρε,
ποῦ νὰ πένασ' ἔδιωξε,
Μέσ' ἀπ' τὰ δάση σου
τὰ ἔρημωμένα,
Μάταια σ' τὴν θύρα μας
μπρὸς πηγανωρχεσαὶ...
Δὲν εὐν' ἡ ὄλόδροση
σάρκα γιὰ σένα!

"Ε! λύκε, λύκε,
Κουμπάρε λύκε!
Τὴν ἀδελφούλα μου
κι' ἀν μυριστής,
"Ε! λύκε, λύκε,
Κουμπάρε λύκε!
Μεσ' στὸ σπιτάκι μας
δὲν θὲν νὰ μπῆς!

Μόλις τελείωνε ὁ Μαγώλης τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ παληροῦ αὐτοῦ τραγουδιοῦ, κι' ἀκούει κάποιο θύρυσο:

Γυρίζει ἔκπληκτος... Ἡ θύρα, ποῦ ὁ ἀμπελουργός πρὸς ὅλην δὲν τὴν ἔκλεισε βέβαια καλά, εἶναι μισσανογυμένη...

Ορμάει νὰ ἴσῃ ποὺς μπόρεσε νὰ τὴν σπρώξει. Δὲν βρίσκει κανένα.

Κλείνει γρήγορα τὴν θύρα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιστρέψῃ σ' τὴν κούνια...

Τὴν στιγμὴν ἔκεινη μιὰ κραυγὴ δυνατή ἔνα οὐρλασμα, ἀντηχεῖ σ' τὸ δωμάτιο...

Ο Μαγώλης μένει ἀλινητος. Αἰσθάνεται ἕνα ἀνατρίχιασμα σὲ ὅλο τοῦ τὸ σώμα... Ὁ κραυγὴ βγήκε ἀπ' τὴν κούνια.

Κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ἔκεινο.

— Τὸ τραγοῦδι μου μοῦ ἔφερε δυστυχία!

Κάθε ἀλλος' σ' τὴν θέση του, θὰ τὰ ἔχανε ἀπ' τὸν τρόμο, γιατὶ ἔνας λύκος, όχι ὁ λύκος τοῦ τραγουδιοῦ, ὀλλ' ἔνας λύκος πραγματικός, μὲ στόμα ὀρθάνοιχτο, μὲ δόντια μυτερά, τριγύριζε μὲ ἀπληστία κοντὰ σ' τὴν Φερονίτσα.

Εἶχε δίκησο η καίμηνη νὰ μὴν ἀγαπάῃ τὸ τραγοῦδι τῶν λύκων!...

Ο Μαγώλης δὲν ἔχει τὴν φυγαριμία του. Ταχύτερος τῆς αστραπῆς, τρέχει κοντὰ σ' τὴν ἀδελφούλα του, ποῦ ἔξακολουθεῖ νὰ φωνάζει, νὰ κυτταίται καὶ νὰ κλαίῃ,

«Μή φοβάσαι ἀδελφούλα μου!»

μὲ δόντια στὸ αἵματωμένο στόμα τους λύκους, προσπαθεῖ νὰ σηκωθεῖ. Ο λύκος, ποῦ δὲν περίμενε τὸ εῖδος αὐτὸς τῆς προσθολῆς, προσπαθεῖ νὰ διαγκάσῃ τὸ χέρι ποὺ τὸν πνίγει. Αἱ κινήσεις δύνασται στὸν στόματος τοῦ λύκου, ποὺ βυθίζει στὸ λαμπτήρα τὸ ξύλο διάλογοργού.

— Α!... ἀναφωνεῖ ἔξαφνα ὁ Θωμᾶς, τρέχων σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου.

— Θέσει μου! ἀναφωνεῖ ἡ Χρυσάνθη καὶ τρέχει ἀμέσως κοντὰ στὸν σύνυγο τῆς.

Θέσει μου!... Το παιδί μου!...

— Μή φοβάσαι, ἀδελφούλα μου! φωνάζει στὴ γωνιά, κοντά στὴ σκάφη, τὸν Μαγώλη τους ξαπλωμένο, σκίνητο καὶ ώχρο, κοντὰ σ' εἴναι λύκο ἐπίσης ἀλινητος, ποὺ κρατοῦσε στὸ στόμα του διάλογοργο τὸ δεξιό χέρι του παιδιού...

— Τὸ ἀγόρι μου εἶγε νεκρό!... φωνάζει μὲ πόνο ἡ μητέρα.

— Ο πατέρας, ἀπ' τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀπελπισία, γάνει τὴ φωνή καὶ κυττάζει μὲ στή σπαρακτική.

— Αχ! γιατὶ νὰ πάω στὸ δάσος τόσο νιρίς! λέει ἔπειτα, σκύθων στὸ παιδί του. Τούλαχιστον, γυναῖκα, ἀν ἔστι δὲν εἶχες ἔρθη μαζί μου...

— Μὰ τόσο σύχημα εἶχες κλείσει τὴ θύρα;...

— Καὶ ἡ μικρή; διακόπτει ὁ Θωμᾶς νὰ κάμη τὴν παραμικρὰ κίνησι πρὸς τὰ δόπια. «Ενας θυμὸς τρομερὸς τὸν κυριεύει. Συγκεντρώνει τὰς τελευταίας δυνάμεις, ποὺ τοῦ ὑπολείπονται, συσπειρώνεται καὶ ἀναπτηδῆ μὲ ὄρμη!»

Τὸ παιδί γάνει τὴν ἰσορροπία καὶ πέφτει. Στήν πτώση του δύμας δὲν ἔγκατταλείπει τὸν ἔχθρο του, ποὺ πέφτει μαζί του. «Ἐπι τῷ ὥρᾳ ἀρκετὴ λύκος καὶ παιδί κυλιούνται, σηκώνονται, ξαπαέρτουν σχέδιον ἀγκαλιασμένοι...»

Ἐπὶ τέλους αἱ μάταιαι προσπάθειαι κατέβαλλουν τὸ θύριον. Δὲν ζητεῖ πιὰ νὰ ἀντισταθῇ καὶ πέφτει ἔξαγητημένο.

— Η καταπληκτικὴ αὐτὴ πάλη, ποὺ διήρκεσε όχι ὀλιγάτερος τῆς ὥρας, ἔζητηλησε καὶ τὸν ἀτρόμητον ἀνταγωνιστὴν τοῦ λύκου. «Ο Μαγώλης, μὲ τὸ χέρι βυθισμένο

μὲ δόνη τῆς τὴ δύναμι. Τὰ σκεπάσματά της εἶναι ἡδη τραβηγμένα σ' τὸ πάτωμα.

Ο λύκος σταματᾷ καὶ κυττάζει ἀγρια τὸ παιδί, ποὺ θέλει νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ. «Ἀγούει τὸ στόμα καὶ δείχνει τὰ δόντια του, πελιδνός, ἀκίνητος...

Τέλος πάντων, ἡ θύρα ἀνοίγει. Ο ἀμπελουργὸς καὶ ἡ γυναῖκα του πολλαπλασιάσουν τὰς περιστρέψαντας τὸ παιδί τοῦ λύκου, μαπίνουν καὶ ἀφίνουν χάρμα δύο μεγάλες ἀγκαλίες κλαρία ἡ καθένας.

— Μὰ που εἶναι λοιπὸν ὁ Μαγώλης; λέει ὁ πατέρας.

— Τὸ κοριτσάκι κλαίει.

— Τὶ ἔχεις, Φερονίτσα μου; ρωτάει ἡ μητέρα.

— Η Φερονίτσα γιὰ μόνη ἀπάντησης ἔξαφνα τὸ παιδάκι μὲ φωνή ἀγκαλίας.

— Μὰ ὁ Μαγώλης... που εἶνε;... ρωτοῦν ἀνήσυχοι οἱ γονεῖς.

— Καὶ συγχρόνως παρατηροῦν γύρω μὲ λωρή ἀγωνία.

— Α!... ἀναφωνεῖ ἔξαφνα ὁ Θωμᾶς, τρέχων σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου.

— Θέσει μου! ἀναφωνεῖ ἡ Χρυσάνθη καὶ τρέχει ἀμέσως κοντὰ στὸν σύνυγο τῆς.

Θέσει μου!... Το παιδί μου!...

— Μή φοβάσαι, ἀδελφούλα μου! φωνάζει στὴ γωνιά, κοντά στὴ σκάφη, τὸν Μαγώλη τους ξαπλωμένο, σκίνητο καὶ ώχρο, κοντὰ σ' εἴναι λύκο ἐπίσης ἀλινητος, ποὺ κρατοῦσε στὸ στόμα του διάλογοργο τὸ δεξιό χέρι του παιδιού...

— Τὸ ἀγόρι μου εἶγε νεκρό!... φωνάζει μὲ πόνο ἡ μητέρα.

— Ο πατέρας, ἀπ' τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀπελπισία, γάνει τὴ φωνή καὶ κυττάζει μὲ στή σπαρακτική.

— «Αχ! γιατὶ νὰ πάω στὸ δάσος τόσο νιρίς! λέει ἔπειτα, σκύθων στὸ παιδί του. Τούλαχιστον, γυναῖκα, ἀν ἔστι δὲν εἶχες ἔρθη μαζί μου...

— Μὰ τόσο σύχημα εἶχες κλείσει τὴ θύρα;...

— Καὶ ἡ μικρή; διακόπτει ὁ Θωμᾶς νὰ κάμη τὴν παραμικρὰ κίνησι πρὸς τὰ δόπια.

— Αναπνέει ἀκόμη! ἀγαρινεῖ ἡ Χρυσάνθη μὲ χαρὰ ἀπεριγραπτη.

— Ο ἀμπελουργὸς ἐπιστρέφει. Γονατίζει κοντὰ στὸ νεαρὸ θύμα, ποὺ ἡ ἀναπνοή του γεννᾷ τὴν ἔλαπδα.

— Μαγώλη!... Μαγώλη!... παιδάκι μαζί!... μᾶς ἀκοῦς;... τοῦ φωνάζουν οἱ δύναμεις, ποὺ τοῦ ὑπολείπονται, συσπειρώνεται καὶ ἀναπτηδῆ μὲ ὄρμη!»

Τὸ παιδί γάνει τὴν ἰσορροπία καὶ πέφτει. Στήν πτώση του δύμας δὲν ἔγκατταλείπει τὸν ἔχθρο του, ποὺ πέφτει μαζί του. «Ἐπι τῷ ὥρᾳ ἀρκετὴ λύκος καὶ παιδί κυλιούνται, σηκώνονται, ξαπαέρτουν σχέδιον ἀγκαλιασμένοι...»

Ἐπὶ τέλους αἱ μάταιαι προσπάθειαι κατέβαλλουν τὸ θύριον. Δὲν ζητεῖ πιὰ νὰ ἀντισταθῇ καὶ πέφτει ἔξαγητημένο.

— Η καταπληκτικὴ αὐτὴ πάλη, ποὺ διήρκεσε τῆς ἀστραπῆς, τρέχει κοντὰ σ' τὸν ἀτρόμητον ἀνταγωνιστὴν τοῦ λύκου. «Ο Μαγώλης, μὲ τὸ χέρι βυθισμένο

— Συνέρχεται! λέει ἡ μητέρα, συνέρχεται!...

— Πλύνε τὴς σταγήνες αὐτὲς τοῦ αἵματος, γυναῖκα..

— Δὲν ἔχει καμμιὰ πληγὴ!... κύτταξε!

— Καὶ οἱ δύο ἐπιταχύνουν καὶ πολλαπλασιάζουν τὰς περιποιήσεις των μὲ δεξιότητας θαυμαστή.

— Α! κάνεις ἔξαφνα τὸ παιδάκι μὲ φωνή ἀδύνατη.

— Ήταν ἀπλῶς λιποθυμισμένος!...

— Άναφωνεται λιποθυμητικά τὸ παιδάκι τοῦ πατέρα.

— Η Φερονίτσα γιὰ μόνη ἀπάντησης ἔξαφνα τὸ παιδάκι τοῦ πατέρα.

— Μὰ που εἶναι λοιπὸν ὁ Μαγώλης... ποτέ στὸ πατέρα.

— Τρέχουν στὴν κούνια...

— Ή μικρούλια δὲν εἶχε τίποτε. Απλῶς εἶχε ταραχή! ἀρ' δσα εἶχε ιδηγό γύρω της, χωρίς να τὰ πολυκαταλαβανίγη. Απὸ τὴν ταραχή της ἔμειναν τῶρα μόνον διλήγα δάκρυα, ποὺ ἔχρεμοντο στὴς μακριές της βλεφαρίδες ἢ κυλοῦσαν στὰ παχουλά καὶ δροσερά της μάγουλα, τὰ συνειθυμένα περιστότερο στὴ γαρὰ παρὰ στὴ λύπη.

— Ο Μαγώλης, μόλις σηκώθηκε, ἐπήγειρε κοντὰ στὴν ἀδελφή του. Καὶ τὴν ἀγκαλίαζε,

ΤΑ ΨΥΓΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

Όσοι σκοπεύουν νά διατηρήσουν τό ίδιον φυσικόν μονον ποι είχαν κατά τό σήμερον λήγον 35ον έτος, παρακαλοῦται νά τό ανανεώσουν μέχρι τέλος Δεκεμβρίου τό βραδινόν. Διότι μετά τών προσεμιών αύτήν, τά μή ανανεωρένα φυσικόν μονον ποι είναι πλέον φυλαγμένα διά τούς κατόχους των, ἀλλά θά διδωνται είς τόν πρώτον ζητοῦντα τήν Εγκρίσιν.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1913

Οι λαδόντες εύσημα κατά τό διάστημα τού σημερον λήγοντος έτους—ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1912 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1913,— πρέπει νά μον στέλουν τήν περί αύτῶν Σημείωσιν, κατά τόν Οδηγόν, μέχρι τέλος Δεκεμβρίου δ. ξ. "Όσοι δέν θά έχουν στείλη Σημείωσιν μέχρι τήν ημέραν έκεινην, θά θεωρηθούν ως παραιτούμενοι τών εύσημων των και δέν θάνατοφούν εἰς τ' ἀποτελέσματα, τά δύοια θά δημοσιευθούν τόν Ιανουάριον.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Μεγάλην ἑκδοτικήν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσε τό «Θέατρον» τού κ. Ξενοπούλου. Μία βίτρινα τού Βιβλιοπωλείου τής «Εστίας», στολισμένη ἐξ ὀλοκλήρου μὲ τούς δύο ὡραίους αὐτούς τούς τούς, ἀπό τής π. Δευτέρας, κινεῖ θαυματυόν δλους τούς διαδίτας τῆς δόσης Σταδίου. Ἡ δι γενική διατομή, ἔνει δτι οὐδέποτε ἑταπάθη φιλολογικόν βιβλίον είς τήν Ελλάδα μὲ τόσην κομψότητα, ποῦ νάμιλλαται μὲ τά εύρωπαικά. Βεβαίως τό «Θέατρον» τού κ. Ξενοπούλου θά ἐκαντληθῇ γρήγορα, συνιστῶ δὲ εἰς δύος σκοπεύουν νά τό ἀποκτήσουν, νά μή βραδύνουν. Εκαστος τόμος τιμάται δρ. 4.

Παιδιά μον. αύτήν τήν ἑδομάδα μή περιμένετε ἀπενείς ἀπαγγήσεις είς, τά δύρια σας γράμματα. Κάτι ταποτέλεσματα τού Ξεσπαθύματος—ἀλγήθεια, μή τό ζεχγάτε στημά!..—κατί τά Νέα τού 1914, μον ἔπιασαν δλον τόν τόπον. "Υπομονή λοιπόν! Γιά σάς τό λέγω, Βαλκανική Συμμαχία, Ἀνθυμένη Βαυμοκιά, Μπουνιουλίνα, Μυρούμενη Χαραγγή, Ρεδμα τού Βοσπόρου, Τέλλε "Άγρα, Νιόρη, Δοξασμένη Ρήγε, Φάον και Δοξασμένη 1912.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τού Κύματος, τού Φάνως, τής Βαλκανικής Συμμαχίας, τού Ρεύματος τού Βοσπόρου, τής Μπουνιουλίνας και τού Δοξασμένου Ρήγου.

Ἀπορρίπτονται: «Εις τούς νικητάς τής Α' Μεραρχίας».—«Χειμῶνας» (ἀπεχγα).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀπαλλάξουν: Η Μπαρονοκαπονένη Γαλανόλευκη (0) μὲ 'Ανθυμένην Βαυμοκιάν, Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Τέλλον "Άγραν, Τυρδαλάτιδα. — Ο Λουδοβίκος Μπετόβεν () μὲ Κοριτσούλαν, Γαλήνη, Κέμα.

Μέ τό σημερινόν φύλον διανέμεται ἀγγελία τόν κ. κ. 'Α. Κωνσταντινίδου και Σιας περί τού «Πανοράματος τού Πολέμου», τού ωραιοτάτου και μοναδικού λευκώματος πολεμικῶν εἰκόνων, τό δύοιν πρέπει νά στολίζῃ τάς αἰθούσας δλων τών ἑλληνικῶν οίκογενειῶν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους τής. Κέμα (φαίνεται, θτι ένας καινούργιος οπη-

ρέτης τού Γραφείου μον ἀνεκάτευσε τά χαρτιά μον, και ἔτοι ἔγαθη τό ποιημά σου, καθώς και δύο τρά ἀλλα ἔνγονα σου δύμας και δέν θά ξαναυμβρή αὐτό, διότι ἐπήρα τά μέτρα μον) Μελαχρονήν Μονασέ (ελήφθησαν) Τέλον τής Ελλάδος (βραβείον ἔστειλα, εύχαριστον πολό) Μεράλην Καρδιάν (δύσκολον νά κρατά τέτοιους μικρούς Λογαριασμούς· τό καλλιτερον είναι νά ἐσωκλείης 30 λεπτῶν γραμματόσημον εἰς κάθε διαβιβαστέαν ἐπιστολήν) Γαλήνηρ (Ψαλα, εύχαριστον) Λουστένην Μπετόβεν (πῶς γίνεται ή ἀπονομή τῶν βραβείων εἰς τόν ἔκλογες, τό λέγει τό προκρίνεις ποῦ ἐδημοσιεύθη είς τό 13ον φύλλον, σελ. 167.) Γκυνετάν Ελπίδα (δέν πειράζει· κάποτε θά σου δοῦι ευκαιρία νά δράστης και σύ) Αλατσανήν Μεξικάνα (τακτικά στέλλεται τό φύλλον εἰς τήν νέαν σου διεύθυνσιν) Περιφέρησιν (ἔχει καλός) Τορούλην Βόσιον (θά είναι ἀργότερα, ἄν τό ἔχει πάντα 'ε τό νού σου) Ήρωα τού 1913 (ελήφθησαν· έχεις τό δικαιούμα) Αύραν τής Πρωτάπουν (εύγε του! ἀλλά και σύ μη ζεγνάς) Ατρόμητο Εδώντανί (περιμένω) Ταλαιπωρηθείσαν Ήπειρον, Αιωδωραν, Γενναϊδρυχον Στραγγάτην κτλ. κτλ.

Ἐτοι δύος ἐπιστολάς έλαβη μετά τήν 26ην Νοεμβρίου, θάνταντην είς τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ · ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Σήμερον τελείωνε δι 139ος Διαγωνισμός. Ἀπό τού προσεχοῦς ἀρχίζει νέος. (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τής 1ης Μαρτίου, ἀλλά και πέραν τής προθεμίας ταῦτης, ἐφ' ὅσον δέν έχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).
572. Μεταγραμματισμός
 "Εχω ἀνθη, έχω γύρτα
Πράσινα και δροσερά.
"Αν μάλλάξης τό πεφάλι,
Θά τά ιδῆς θά ζερά.
 Εστάλη ύπο τής Σημαίας τής Αιροπόλεως

573. Αναγραμματισμός
 Τοῦ σώματος είμαι όγρόν
"Ως έχω ἄν μ' αφίσης"
Και στάς Πλεύδας θά ταζθῶ,
"Αγ μάναγραμματίσης.
 Εστάλη ύπο τού Ζηλωτού τού Δημοσθένους

574. Δημᾶδες Αἴνυμα
 "Ανοίγει τό μηνημονί^η
Και βγαίνει μὲ τή μουρή.
 Εστάλη ύπο Μαρούδως Χρ. Σουβαλτζή

575. Αντεστραμμένη Πυραμίδη
 Οι σταυροὶ πόλις τής Ηπείρου.
 Εστάλη ύπο τής Ελλάδος τού Ρήγα

576. Επιγραφή
 Ο Ο Τ Σ Ι Ρ
Ι Λ
Ο Π — Σ
Υ Ι
Φ Τ
Ι Λ Ο Ν Ο Σ

Ζητείται ή ἀνάγγωσις τής Επιγραφής ταύτης.
 Εστάλη ύπο τής Γαλήνης

577. Δεξιεμηρία

Πετο Κράτος έχει πέντε συλλαβάς μὲ δύο μόνον σύμφωνα;
 Εστάλη ύπο τής Κοσμοκρατείας Ελλάδος

578. Πρόβλημα

Ἐρωτηθείς ὁ Πέτρος πόσων ἔτῶν είναι, ἀπήγνητης:

— Ό πατέρας μου είναι τρεις φοράς πιὸ μεγάλος ἀπό ἔμενα. Εάν διαθέσης τά ἔτη τοῦ πατέρα μου ἀνάποδα, εύρισκεις τήν ήλικιαν τῆς μητέρας μου. Εάν διαθέσης ἀνάποδα τά ιδικά μου ἔτη, εύρισκεις τήν ήλικιαν τοῦ πάππου μου. Τό θέρωταις τῶν ἔτῶν τοῦ πατέρα μου και τῆς μητέρας μου, είναι ἵσου μὲ τό θέρωταις τῶν ἔτῶν τοῦ πάππου μου και τῆς ήλικιαν μου.— Πάσσων ἔτῶν είναι ὁ Πέτρος, οι γονεῖς τοῦ και ὁ πάππος του;

Εστάλη ύπο τής Νέλκας

579. Ανροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων
 Νά ενερθούν ἀντίθετα τῶν κάτων λέξεων τοιαύτα, θάστε τάρχηται τῶν νάποτελον ὁμηρικής βασιλοπαίδα:

Γέρων, ήμερος, βάθος, ψυχή, ἀλλότριος, βάσισις, χωριός.

Εστάλη ύπο τής Μελαγχολινής Μουσικής

580. Φωνητοβλεπόν
 * - τχ - ν - τς - τλμρς
 Εστάλη ύπο τού Μέλλοντος Εφευρέτου

Τέλος τού 139ου Διαγωνισμού.

ΜΙΚΡΑΙ ΜΓΡΕΛΙΔΙ

Νίκην, φρίαρβον στήν
ΜΠΑΡΟΥΤΟΚΑΠΝΙΣΜΕΝΗΝ μας,

Mείων μας τῶν φίλων διποσχόμεθα, ἐκθυμοτάτην διποστήριζεν είς τό φίλταν ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ Αδωναίδος, Ήρωες τοῦ Σουλίου

Επί τή εύκαιριά τής ἐπικειμένης τελικής τής Δ' τριμηνίας ἐκλογῆς, πάλιν θερμῶς εύχαριστῶν τούς κατά τήν Α' προκριματικὴν ἐκλογὴν τιμῆσαντάς με διὰ τής φύσου τού, ἐπαναλαμβάνων τήν ἐν τῷ 26ῷ φυλ. τής "Διαπλάσεως" παράληησίν μου.

Δοξασμένο 1912 (II, 466)

Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, σᾶς εὐχαριστῶ. Αφοῦ θέλετε, συνεχίζουε. Κρητικοπόντα (II, 467)

ΕΒΑΛΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 51ου ΦΥΛΑΟΥ

(Ίδε τάς λύσεις είς τήν σελ. 425.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ιωαν. Ζάνδος, Σπ. Μ. Θεοδωράτος, Πελ. Ι. Καλαμάκος, Φανή Οικονόμου, Ηλ. Οικονόμου, Σπ. Σουρῆς, Χαρ. Χατζάης, Ταρταρού-Τιττής, Θεοδ. Γαροφαλίδης, Μαν. Δ. Καΐτης, Κών. Ι. Βασιλείου.

ΑΡΓΟΥΣ: Μάνος Ν. Οικονόμου.

ΖΙΦΤΑΣ: Στέλλα Ν. Τρίπον.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δούς γε-Μπονγιδην.

ΚΑΙ-ΡΟΥΣ: Αριστ. Κυρον Πηλαράκης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ναυσικά Ν. Μουσούρην.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Παναγ. Α. Ιωάννου, Σενοφ. Λν.

Βεζές, Μιχ. Α. Τόπικας.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παν. Ι. Τσίντηρας.

ΚΩΝΙΠΟΛΕΩΣ: Αὔρος τής Πρωγκίτου.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινό Νευτόποντό.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμαχία.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γενναϊδρυχος Στρατηλάτης, Δ. Ν. Νικολέου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών ενδόντων δοθήν τήν λόσιν τά δύναματα ἐπέθησαν είς τήν Κληροτίδα και ἐνιληράθη δέν Αθήναις Θεοδ. Γάροφαλλίδης, δέν σ